

Dyssegaards- Kirken

Nr. 2.

25. marts 1956

21. Årgang

Dyssegårdskirken i Dyssegårdsskolen, Dyssegårdsvej 26

Højmesse

hver søn- og helligdag kl. 10. (Se avisernes prædikantliste).

★

Menighedsmøder

Sammenkomst Skærtorsdag aften!
(Se side 2).

★

Bibelkredsene

i forskellige hjem. (Se side 4).

★

Søndagsskole

i kirken hver søndag. (Se side 4).

hilsen, for den udtrykker kort og klart påskens indhold: Vi har en levende Frelser. »Han, som var af døden fangen, er med triumf af graven gangen.« Han led og døde på et kors til fryd for sine mange og mægtige fjender; men de forregnede sig. Han blev kraftigt bevist at være Guds søn ved opstandelse fra de døde til glæde og lovsang for alle sine troende venner. Han lever, og dermed står også hans ord og frelsergerning fast for os alle. Han er vor fred (Efes. 2, 14), vor retfærdighed (Rom. 5, 21) og vort håb (1. Peter 1, 3). Derfor er påsken vor største højtid og søndagen dens stadige erindring for alle, som tilbedende bøjer sig for den levende Kristus, thi: »Det var en søndag morgen skøn, vor Frelser stod op af graven!«

Max W. Olsen.

Adresser:

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen,
Dyssebakken 8. Telf. GE 2364. Træffes bedst Kl. 18—19 (Tirsdag ikke).

Residerende Kapellan Max W. Olsen.
Kongelysvej 5 B. 1. tv. Telf. GE 3673. Træffes bedst Kl. 12—13. (Fredag ikke).

Klokker Rudolf Hansen,
Ellemosevej 115, Telf. GE 2875. Træffes hver Dag (undt. Torsdag) Kl. 10—13, Fredag tillige Kl. 18—19.

Organist Povl Hamburger:,
Jægerbakken 7, Telf. OR 5227.

Menighedsraadets Formand:
Overretssagfører Hans Bredmose,
Fragariavej 9. Telf. HE 4854.

Menighedspsygepl. Frk. E. Rønnenkamp Holst,
Bøgevej 36, 1. Telf. HE 6719. Træffes Kl. 13—15.

Menighedspsygepl. Frk. E. Hansen.
Højsgaards Alle 62¹, Telf. GE 3151. Træffes 13—15.

I DEN NAT

Den læser, der ikke ganske har glemt sin børnelærdom, eller som ofte er at finde ved søndagens gudstjenester i kirken, kender de tre ord, der står som overskrift.

»Vor Herre Jesus Kristus tog i den nat, da han blev forrådt —.«

Disse ord lyder, hver gang vi holder gudstjeneste. Men een gang om året samler vi vore tanker særlig om »den nat, da Han blev forrådt«, nemlig om *torsdagen* i påskeugen.

Skærtorsdagsmåltidet er en ældgammel ordning, som jøderne holdt til minde om udgangen af Ægypten. For jøderne blev dette påskemåltid en prædiken om Guds store barmhjertighed, da Han udfriede dem fra dødens morderengel og fra trældommen i Ægypten, og da Gud bespiste dem til udvandringen af sorgens land og hjemvandringen til det land, der var forjættet dem.

Århundrede efter århundrede fejrede jøderne

Kristus, den levende Frelser

»Kristus er opstanden!« — »Ja, han er sandelig opstanden!« Sådan hilser de kristne i den østlige kirke hinanden i påsken. Det er en god

Kirkens organist og kor medvirker. *Alle er velkomne og adgangen er gratis.* Vi bør møde talrigt frem.

H. Th. J.

Girokort vedlagt —

Som vi plejer på denne årstid tillader vi os nu i bladet at indlægge en giro-blanket, som vi beder sognets beboere om med sædvanlig imødekommethed at benytte. Vi har indtrykket af, at man er glad for den hilsen fra kirken, som dette lille kirkeblad betyder. Men det er jo en ret kostbar foranstaltning, og vi kan slet ikke klare den, hvis ikke vi må regne med en god gave fra vore læsere. Vi beder altså om og håber på god støtte!

Med venlig hilsen.

Dyssegårdskirkens præster.

Kirkelig statistik

	1952	1953	1954	1955
Altergæster	734	838	862	833
Døbte	47	37	67	40
Konfirmerede	33	33	19	23
Vielser	12	11	10	11
Udmeldte af folkekirken	1	12	6	6
Indmeldte i folkekirken	1	0	1	1
Separationsmæglinger	8	3	5	5
Skilsmissemæglinger	1	1	3	3
Kirkebøsserne	634	554	748	608
Sognets befolkningstal	9585	9879	10096	10124
Heraf udenfor folkekirken	457	467	477	384

Rudolf Hansen.

Endnu et spørgsmål!

Hvor vi end færdes her i landet, møder vi gang på gang, som noget karakteristisk for det danske landskab og for vor opfattelse af, hvad der er typisk dansk, den danske landsbykirke. Ofte er kirken placeret på »kirkebakken«, kranset af »de dødes have« og udenfor kirkegårdsmuren omgivet af landsbyens huse, gårde og hytter. Man er vel sjældent, måske aldrig, i tvivl om, når man står overfor en kirke; vi ved alle fra barnsben, hvordan kirken ser ud, eller efter vor formening bør se ud. Det er vel derfor ikke almindeligt, at man stiller sig spørgsmål i retning af, hvorfor og hvoraf? denne for os så selvfølgelige form på vort »Gudshus«.

Måske kunne også andre have interesse i at høre lidt herom, så meget mere som det jo nu

ser ud til, at vi her i vort sogn snart får lejlighed til at være med til at bygge en sognekirken, der efter model og tegninger at dømme vil indgå som et smukt led i den kæde af kirker, der med de ældste, Glostrup, Brønshøj og Gentofte som moderkirker slutter ring om hovedstaden.

H. L.

★

I vore gamle kirker har vi såvel en stor kirkelig som en national skat. De er nemlig det eneste, der er levnet af middelalderens arkitektur og billedkunst. Konger og riddere byggede borge rundt om i landet, men de er forlængst sunkne i grus. Derimod står langt de fleste af vore middelalderkirker endnu og er af stor interesse ikke blot som bygningsværker, men også for deres indre udstyrs skyld, eftersom det bevarede af middelalderens kunsthåndværk ligeledes er knyttet til kirkerne.

Da kristendommen ved Ansgar og hans hjælpere kom til Danmark, blev det nødvendigt at indrette gudshuse, hvor den »hvide Krist« kunne dyrkes og tilbedes. Noget tyder på, at man i første omgang overtog en del af de nordiske gudehov, der i så fald først har måttet renses og helliges, men frem for alt forsynes med andre indeholdende relikvier.

Efterhånden som vort folk kristnedes mere og mere, meldte sig dog kravet om nye kirkehuse, specielt byggede til kristen gudstjeneste. Og man er med iver gået til sagen. I slutningen af det 11. århundrede fortæller nemlig klerken *Adam af Bremen*, der havde gæstet Svend Estridssøns hof, at Skåne i de dage havde 300 kirker og Sjælland halvt så mange. Vi skal dog ikke tænke os disse kirker som imponerende stenbygninger; de har været opførte af træ, som der jo var rigeligt af i landets vældige skove. Men trækirker var upraktiske, da de var temmelig brandfarlige (de mange vokslus!), og i det 12. århundrede afløste hovedparten af vore nuværende landsbykirker de gamle af træ. Også de nye stenkirker var små. Byggematerialet var granit, kridtsten eller frådsten, alt efter hvad der på stedet var lettest at få fat i, og efter 1160 også den brændte røde mursten. Stilen var den såkaldte »romanske« eller »rundbuestilen«, der går tilbage til antikens basilika (både *basilica domestica* og *basilica forensis*). Kirkerne er almindeligvis opført i retningen øst-vest og bestod af 3 dele: Alterrundning (apsis), kor og langhuset (vestligst).

I senmiddelalderen fremkommer i Nordfrankrig en ny af oldtidskunsten uafhængig bygningsstil, den såkaldte »gotiske«. Dens særkende er

hver påske dette påskemåltid. Og stående overfor sin sidste lidelse og død på korset havde han hjerteligt længtes efter at spise dette måltid sammen med sine disciple, før han skulle lide (Lk. 22, 15).

Og selv om han havde erfaret velsignelsen ved at mindes Guds forsyning for sit folk ved at udfri det fra trællekår og død i Ægypten, ville han nu give sin menighed en sådant måltid, men med et nyt indhold. Og så gav han sin menighed den nye pagts måltid, den hellige nadver. —

Vi kan ikke leve uden føde, og vel er livet mere end maden. Derfor vil Han, der gav os livet, også give os dagligt brød. Men evighedslevet skal også have føde. Derfor dækkede Vor Frelser et bord, hvor *Hans legeme* er sand mad og *Hans blod* er sand drikke. Og vel er alle Herrens indstiftelser og gerninger til vor frelse lige store. Men noget skal være det største for kristne mennesker, må det være den hellige nadver, hvor vi bliver mindet om, at Han døde for vore synders skyld, og hvor han bekræfter os i alle vore synders forladelse. Men den hellige nadver er ikke blot til trøst og bestyrkelse i troen på vore synders forladelse, men den skal også minde os om, at vi skal efterfølge Ham i Hans død og få det evige liv i eje også efter vor udgang af denne verden. Vort evige liv begynder allerede her på jorden. Men den hellige nadver er den føde, der skal opretholde dette liv, så vi kan opholdes i tro og beredes til lydlighed og efterfølgelse. Derfor er den hellige nadver også kraften i vort daglige kristenliv og lægemidlet mod døden.

Vi kan måske synes, at elementerne på nadverbordet er så fattige — lidt usyret brød og lidt vin. Vi kan også synes, at der er så stærk en skillevej mellem os og vor Frelser. Og det er der vel også, fordi vi er så bundne i alt det kødelige og verdslige. Men sandt er det dog, at i den hellige nadver er vor Herre og Frelser os så nær, som det i denne verden kan være muligt, så nær, som solen er den plante, der vokser i dens lys. Det er i troen, Han er os nær, når vi bøjer os ved nadverbordet. Og den, der ikke kan tro på Hans nærværelse i den hellige nadver, tror i det hele taget ikke på Ham. Her kan vi prøve vor egen tro — og måske ydmyges under prøven. Men ydmygelse er ikke det dårligste sind at komme til Herrens nadverbord med. Og kan vi ikke andet, så kan vi sige til Ham: »Jeg tror, hjælp min vantro!« Min egen uværdighed er min eneste adkomst til nadverbordet.

Johs. Feveile.

Eftermiddagsunderholdningen

søndag den 19. februar forløb udmærket og til alles glæde — den store forsamling (612 tilhørere), desuden udmærkede kunstneres (de gav alle udtryk derfor) og sidst men ikke mindst kirkekomiteen (den modtog et smukt overskud på 927 kr.).

Hjertelig tak til alle — også til de forretnings, som solgte billetter, og til de tokale aviser, som bragte mange og gode forhåndsmøder, til Dyssegårdsskolen for husly og til mange frivillige hjælpere.

Hans Thyge Jacobsen.

Dyssegaards Sogns Menighedspleje

Ved vor sædvanlige husindsamling i december 1955 indsamledes der kr. 4.179,35, hvilket beløb tillige med de i kirkens bøsse juleaften indkomne kr. 60,70 og de fra vort nabosogn »Helleruplund« modtagne kr. 1.000,— tilsammen kr. 5.240,05 (1954: kr. 5.607,10) udgør den væsentligste del af menighedsplejens egne indtægter til bestridelse af udgifterne ved vort arbejde i sognet. For resultatet bringer vi vor *bedste* tak til trofaste listebærere og givere med en særlig tak til vort nabosogn for støtte af vort arbejde.

Selv om menighedsplejens regnskab på nuværende tidspunkt ikke er endelig afsluttet for året 1955, vil vi dog her meddele et par oplysninger fra arbejdet i det forløbne år. — Vore to dygtige menighedssygeplejersker aflagde i 1955 8693 sygebesøg — til fællesmenighedssygeplejens (Gentofte-Jægersborg-Vangede-Dyssegård) drift har Dyssegård haft en udgift på kr. 8.071,20 — medens vi ud over afholdt skovtur og møder for ensomme gamle har uddelt mælkekort til et samlet beløb af kr. 850.— og i kontante gaver til julen udbetalt kr. 1.800.—.

Menighedsplejens bestyrelse.

Skærtorsdag aften: „Påskeliljen“

Skuespilleren Aage Juul Hansen, som alle, der var til stede, vil have i glædelig erindring fra eftermiddagsunderholdningen, er blevet således interesseret i vort arbejde, at han har tilbudt os at fremføre Grundtvigs prægtige digtning »Påskeliljen« ved en sammenkomst i Dyssegårdskirken Skærtorsdag aften kl. 20.

spidsbuen, der tillod en friere og elegantere byggemåde end tidligere. Den fik naturligvis også betydning for kirkeligt byggeri, især i byerne, men kom dog desforuden til at sætte præg på de fleste landsbykirker herhjemme. Mange af dem forlængedes mod vest (og øst), fik indbygget hvælvinger, omdannet vinduerne i den nye spidse stil og fik tilføjet vesttårn og våbenhus (eventuelt sidekapeller), alt af mursten. Samtidig blev det nødvendigt at forny kirkens udmykning. De gamle, romanske kalkmalerier måtte mange steder vige for nye i gotisk smag.

Den »gotiske stil« er senere afløst af andre stilarter, som dog kun i ringe grad har sat spor i vore gamle landsbykirker.

En mærkelig gruppe udgør de såkaldte rundkirker. Deres forbillede er »Den hellige Gravskirke« i Jerusalem, bygget af kejser Konstantin den Store og kendt i Vesterland gennem korstogene. I Danmark findes nu 7 rundkirker: 4 på Bornholm, samt Bjernede ved Sorø, Thorsager ved Randers og Horne ved Fåborg.

(Købke: De danske Kirkebygninger; Mackeprang: Vore Landsbykirker; Broby-Johansen: Den danske Billedbibel i Kalkmalerier).

Max W. Olsen.

Hverdagskristendom

I en luthersk kirke har vi sunget det ind i vore øren fra vi var små, at vi »i vort kald og stand vor Gud og Fader kan tilbørlig dyrke«. Vi har lært, at alt arbejde, af hvad art det end er, skal være en tjeneste for Gud. Måske er det lettere for en præstekone end for en maskinarbejder at forstå, men sagen selv er rigtig nok, og begrebet »søndagskristendom« er ikke meget værd.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi netop i vore dage trænger til at få denne tanke i højsædet på ny og netop i dens sammenhæng mellem hellig og søgn. Hverdagene er de fleste, og derfor er det nødvendigt, at de ikke falder udenfor vor kristentro; arbejdet er ikke blot den forbandelse, der fulgte på uddrivelsen fra Paradis, men den velsignelse, Gud gav mennesket under den jordiske strid. Det ved enhver, der kender til arbejdsløshedens svøbe. Derfor skal man ikke bare påskønne sit arbejde, men gøre det så godt, man kan, under ansvar for den Gud, der gav os et par raske hænder og en brugbar hjerne.

Selvfølgelig ved vi alle, at det er svært i vor overmekaniserede tid, hvor mange fungerer som små rutineprægede led i det store maskineri. Bønder har stadig, trods alt, den fordel at beskæftige sig med det levende, det der gror. Men der er ingen vej udenom, arbejdet skal ses som

en tjeneste for Gud, det ligger i selve troen på Gud som vor skaber. Arbejdet er ikke blot et nødvendigt onde, som skal overstås hurtigst muligt, for at man kan nå hen til den fritid, som mange forresten slet ikke aner, hvad de skal bruge til. Arbejdsglæde og fred i arbejdsdagen skal give livet mening, og så kan det godt være, at der er grund til at sige noget om, at søndagens forkyndelse må have en ganske naturlig forbindelse med hverdagens opgaver. Målet er, at vor udgang og indgang velsignes, at vort hele menneskeliv med al dets færden er under Guds nåde og velbehag. Så falder vort liv ikke i stumper og stykker.

Hverdagens gudstjeneste betyder menneskelivets helligelse i arbejdsdragten, og hertil har Gud givet os søndagens fristed og styrke.

Lad os se at få de to ting til at hænge sammen.

Provst N. J. Rald.

Gudstjenester og Møder

April

Onsdag den 4. kl. 20: Kvindekredsmøde hos fru Olsen, Søndergårdsvej 38.

Onsdag den 11. kl. 20: Fælles bibeltime hos hr. Appel-Lustrup, Ewaldsbakken 28. (Mark. 3, 1-19).

NB. Søndag den 22. kl. 10: Højmesse i Dyssegårdskirken. Prædikant: Pastor F. V. Eilshou-Holm, Lutherkirken.

Onsdag den 25. kl. 20: Hverdagsgudstjeneste i Dyssegårdskirken. Pastor Max W. Olsen taler om Johannes' åbenbaring.

Maj

Onsdag den 2. kl. 20: Kvindekredsmøde hos fru Drabitzius, Baldrianvej 6.

Onsdag den 9. kl. 20: Bibeltime i Østre kreds hos hr. Lundbye, Merianvej 22.

Vestre kreds hos hr. Sandborg Olsen, Bækkebo 16. (Mark. 3, 19-35).

Onsdag den 23. kl. 20: Hverdagsgudstjeneste i Dyssegårdskirken. Pastor Max Olsen taler om Johannes' åbenbaring. (Afslutning).

Juni

Onsdag den 6. kl. 20: Kvindekredsmøde hos fru Ewertsen, Sønderdalen 24.

Onsdag den 13. kl. 20: Fælles bibeltime hos hr. Geil, Sønderdalen 12. (Mark. 4, 1-20).

NB. Søndagsskolen hver søndag kl. 13 i Dyssegårdskirken.

Ansvarshavende redaktør: Pastor Max W. Olsen.

Teller - Hellerup